

Arrest

nr. 226 941 van 30 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 september 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 september 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten DECORDIER EN BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2019 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad

van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III - verordening).

Op 26 april 2019 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat op dezelfde dag werd geregistreerd.

Op 26 april 2019 verklaarden de Duitse autoriteiten zich akkoord met het terugnameverzoek op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening.

Op 19 september 2019 nam de gemachtigde een overdrachtsbesluit of "beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 26 quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

*naam : A(...) H(...)
voornaam : M(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Somalië*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A(...) H(...), werd op 15.04.2019 in België aangetroffen en was vervolgens het voorwerp was van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 21.07.2015 internationale bescherming vroeg in Duitsland, op 19.01.2018 in Luxemburg, op 12.07.2018 in Nederland, op 12.10.2018 opnieuw in Duitsland, op 14.11.2018 in Frankrijk en op 14.03.2019 opnieuw in Luxemburg.

Op 18.04.2019 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

Op 19.04.2019 werd de betrokkene in vrijheid gesteld.

Op 23.04.2019 diende hij zich aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 26.04.2019 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Op 26.04.2019 stemden de Duitse instanties conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met ons verzoek voor terugname d.d. 18.04.2019.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 03.06.2019. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn en niet te weten waar zijn echtgenote verblijft. De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Somalië in maart 2013 verliet en via Ethiopië en Soedan naar Libië reisde. Hij verliet Libië per boot in mei 2015 om vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen te komen via Italië. In juni 2015 vervolgde hij vanuit Italië zijn weg naar Duitsland waar hij internationale bescherming vroeg en werd ondergebracht in een opvangcentrum in Urbach. Het verzoek was op 19.03.2018 het voorwerp van een finale afwijzing, maar de betrokkene was in januari 2018 al vertrokken naar Luxemburg waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. De betrokkene stelde dat hij door Luxemburg aan de Duitse instanties werd overgedragen. Hij verliet Duitsland opnieuw en trok naar Nederland, waar hij ook een verzoek om internationale bescherming indiende en vanwaar hij naar eigen zeggen aan de Duitse instanties werd overgedragen. De betrokkene verruilde Duitsland voor Frankrijk, waar hij internationale bescherming vroeg. Volgens de betrokkene werd hij verwijderd naar Duitsland. De betrokkene verliet Duitsland opnieuw en trok naar Luxemburg waar hij opnieuw internationale bescherming vroeg. In maart of april 2019 kwam de betrokkene vanuit Luxemburg naar België.

De Luxemburgse instanties deelden mee dat Duitsland op 19.03.2019 instemde met een Luxemburgs verzoek voor terugname van de betrokkene en dat Duitsland werd ingelicht dat de overdracht diende te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene in Luxemburg.

De Nederlandse instanties deelden mee dat Duitsland op 28.08.2018 instemde met een Nederlands verzoek voor terugname van de betrokkene en dat Duitsland werd ingelicht dat de overdracht diende te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene in Nederland.

De Franse instanties deelden mee dat ze op 29.11.2018 een akkoord voor de terugname kregen van Duitsland. De betrokkene verklaarde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België nadat hij in België werd aangehouden vanwege onwettelijk verblijf. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat de Duitse instanties hem niet de nodige medische zorgen zouden hebben geboden en andere personen in zijn woning zouden hebben laten wonen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de bewering dat hem in Duitsland noodzakelijke medische zorgen zouden zijn onthouden wensen we te benadrukken dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen. Een enkele verklaring is in deze onvoldoende om te besluiten dat ten opzichte van Duitsland niet kan worden uitgegaan van het wederzijds vertrouwensbeginsel.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat de Duitse instanties andere personen in zijn woning lieten verblijven wensen we op te merken dat de betrokkene Duitsland meermaals verliet en bezwaarlijk van de bevoegde instanties kon worden verwacht dat zijn opvangplaats vrij werd gehouden. Hieromtrent wensen we verder te benadrukken dat de betrokkene volgens zijn eigen verklaringen in februari 2019 opnieuw onderdak kreeg in Urbach na verzoeken in Luxemburg, Frankrijk en Nederland. Ook hier zijn we van oordeel dat het bovenvermelde geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel.

De Duitse instanties stemden op 26.04.2019 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Duitsland ingediende verzoeken niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken

verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 26.04.2019 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2018 update, laatste update op 16.04.2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 41, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany").

Wat de bezetting van de opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde ("Occupancy rates have considerably improved in many regions throughout 2016 and 2017", pagina 80).

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

De betrokkene verklaarde last te hebben hoofdpijn ten gevolge van in Somalië opgelopen verwondingen. Hij maakte geen gewag van andere gezondheidsproblemen.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 84). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 15 dagen vooraf in geval van speciale noden. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hij wordt immers vastgehouden op grond van artikel 51/5, §4, derde lid van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a *fortiori* de schorsing ervan.

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 51/5 §4, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten, hetgeen in de bestreden beslissing als volgt wordt omschreven (stuk 1):

“Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties”.

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: “Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het “Vreemdelingenbesluit”). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.” (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoeker wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen “tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet toelicht op welke wijze artikel 62 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het eerste middel is *prima facie* onontvankelijk.

Artikel 51/5 §4, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Anders dan verzoeker voorhoudt, ligt in casu geen klassiek “bevel om het grondgebied te verlaten” voor. Ondanks een deel van de titel van de bestreden beslissing, ligt thans onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Duitsland. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 3, 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is “terugkeer” het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° juncto artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoeker dat hij terugkeert naar Somalië of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Er kan *prima facie* niet redelijkerwijs worden betwist dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de overdracht van verzoeker beoogt aan Duitsland. Er staat immers uitdrukkelijk “bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten” en “betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties.” Het feit dat de bestreden beslissing ook stelt dat verzoeker “evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen [moet verlaten], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, doet hieraan geen afbreuk. De Raad beschouwt dit als overtuigende motieven.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 51/5 §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de gemachtigde *prima facie* geen toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5 §4 eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch wel van artikel 51/5 §4 tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg wordt verzoeker in casu niet gelast zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van Duitsland aan te melden, doch heeft de gemachtigde geopteerd voor het zonder verwijl naar de grens “terugleiden” van verzoeker.

Een redenering die gestoeld is op de Terugkeerrichtlijn kan niet worden aangenomen. Het kan niet redelijkerwijs betwist worden dat de gemachtigde een gedwongen overdracht aan de Duitse autoriteiten beoogt op grond van de Dublin III-verordening en dus dat verzoeker niet geacht wordt het grondgebied van Duitsland te verlaten.

Een schending van artikel 51/5 §4, eerste lid van de Vw. of van art. 71/3 van het Vreemdelingenbesluit blijkt prima facie niet.

Het eerste middel is niet ernstig.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 26.2 van de Dublin III-verordening.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“1. Artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening (de procedurele waarborgen) stelt als volgt: “Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden” (eigen accentuering).

De vermelding in de bestreden beslissing (een overdrachtsbesluit in de zin van artikel 26 van de Dublin-III-Verordening) waarbij het verzoeker wordt opgedragen om zich aan te bieden bij “de bevoegde Duitse instanties” voldoet hier niet aan, aangezien niet wordt vermeld waar verzoeker zich zou moeten aanmelden.

De vermelding “de bevoegde Duitse instanties” is bijzonder abstract en voldoet geenszins aan de procedurele waarborgen die worden gewaarborgd door artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening.

Artikel 26.2 van de Dublin-III-Verordening worden geschonden.”

Verzoeker meent dat uit artikel 26,2 van de Dublin III-verordening blijkt dat in het overdrachtsbesluit had moeten vermeld worden waar verzoeker zich zou moeten aanmelden en dat de verwijzing naar “de bevoegde Duitse instanties” hier niet aan voldoet. Door die abstracte omschrijving, zou niet voldaan zijn aan de procedurele waarborgen van het voormelde artikel.

De Raad kan verzoeker prima facie niet volgen. Het is duidelijk dat artikel 26, 2, eerste lid van de Dublin III-verordening enkel vereist dat in het overdrachtsbesluit wordt vermeld waar en wanneer verzoeker zich in de lidstaat moet melden “indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft”. Dit is in casu niet het geval nu de gemachtigde ervoor heeft geopteerd verzoeker gedwongen over te dragen aan Duitsland, op grond van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 26, 2 van de Dublin III-verordening blijkt prima facie niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“1. Verzoeker merkt op dit de gemachtigde onzorgvuldig handelt door op onzorgvuldige wijze met zijn persoonlijke situatie rekening te houden bij het opleggen van het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en de beslissing tot terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

Door de verwerende partij werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening),

Op 26 april 2019 aanvaardden de Duitse asielinstanties de terugname van verzoeker, op grond van artikel 18.1(d) van de Dublin III-verordening.

Artikel 18.1, d van de Dublin III-verordening stelt als volgt: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Derhalve gaf Duitsland aan dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker zou zijn afgewezen – op basis waarvan toepassing werd gemaakt van artikel 18.1, d van de Dublin III-verordening. Door verzoeker werd ook verklaard dat zij aanvraag werd afgewezen in Duitsland. Verzoeker riskeert hierdoor, gelet op de afwijzing, bij een overdracht naar Duitsland te worden gerepatriëerd naar Somalië.

2. Door de gemachtigde wordt kennelijk geen rekening gehouden met deze situatie.

Er wordt niet onderzocht door de gemachtigde of verzoeker, gelet op de afwijzing van zijn verzoek tot internationale bescherming, het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker in België nog verder zal worden onderzocht in Duitsland, dan wel of verzoeker de gelegenheid zal hebben een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Duitsland.

Het feit dat de Duitse instanties het beschermingsverzoek van verzoeker reeds hebben geweigerd, impliceert op zich niet dat België zou moeten verantwoordelijk worden geacht voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek. Maar het kwam de gemachtigde wel toe die weigeringsbeslissing in overweging te nemen en bijgevolg de situatie van verzoeker te onderzoeken vanuit het perspectief van een persoon die wordt overgedragen aan Duitsland na de weigering van zijn beschermingsverzoek.

Het komt aan de gemachtigde toe om grondig te onderzoeken wat de situatie is voor Dublinterugkeerders die naar Duitsland worden overgedragen terwijl hun eerder beschermingsverzoek reeds werd afgewezen.

Verzoeker heeft hier des te meer belang bij, nu niet zonder meer kan aangenomen worden dat door Duitsland geen onderscheid wordt gemaakt tussen personen die wel of geen beschermingsprocedure hangende hadden op het ogenblik dat ze Duitsland hebben verlaten.

Een zorgvuldig onderzoek door de gemachtigde ontbreekt.

3. Het komt de gemachtigde toe om zo nauwkeurig mogelijk te onderzoeken of er fundamentele tekortkomingen zijn met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in het licht van een eventueel reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, en dit rekening houdend met de algemene situatie en met de omstandigheden eigen aan zijn geval. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde dit niet heeft onderzocht vanuit het perspectief van een verzoeker die een afgewezen beschermingsverzoek heeft in Duitsland.

Minstens had de gemachtigde hierover dienen te motiveren, gelet op de formele motiveringsverplichting.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans).

De gemachtigde handelt hierom onzorgvuldig en in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest door met bovenvermelde elementen geen rekening te houden in de bestreden beslissing van 19 september 2019.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §

218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure tot internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Verzoeker meent dat de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gedaan van de situatie van Dublinterugkeerders die naar Duitsland worden overgedragen terwijl hun eerder beschermingsverzoek werd afgewezen. Hierdoor heeft de gemachtigde niet met zijn persoonlijke situatie rekening gehouden bij het opleggen van het overdrachtsbesluit. Hij doelt hiermee specifiek op het feit dat de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek hebben aanvaard op grond van artikel 18,1 d van de Dublin III-verordening en hij dus een verzoeker is wiens beschermingsverzoek in Duitsland reeds is afgewezen. Hij wijst erop dat de gemachtigde niet heeft onderzocht of zijn beschermingsverzoek ingediend in België nog verder zal onderzocht worden in Duitsland dan wel of hij de gelegenheid zal hebben een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Duitsland. Het kwam de gemachtigde toe de situatie te onderzoeken vanuit het perspectief van een persoon die wordt overgedragen aan Duitsland na de weigering van zijn beschermingsverzoek. Verzoeker wijst op zijn belang hierbij nu niet kan aangenomen worden dat door Duitsland geen onderscheid wordt gemaakt tussen personen die wel of geen beschermingsprocedure hangende hadden op het ogenblik dat ze Duitsland hebben verlaten. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen nauwkeurig onderzoek gedaan vanuit het perspectief van een verzoeker die een afgewezen beschermingsverzoek heeft in Duitsland, minstens had de gemachtigde hierover moeten motiveren gezien de formele motiveringsverplichting.

De Raad kan prima facie dit betoog in casu niet volgen. De gemachtigde is er in casu correct van uitgegaan dat verzoeker moet beschouwd worden als een verzoeker wiens beschermingsverzoek in Duitsland reeds is afgewezen, aangezien uitdrukkelijk verwezen wordt naar het feit dat het terugnameverzoek werd aanvaard op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening. De gemachtigde heeft hierover ook uitdrukkelijk gemotiveerd zoals blijkt uit:

“De Duitse instanties stemden op 26.04.2019 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 (“de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden. We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

En:

"Middels het akkoord van 26.04.2019 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - Country Report : Germany" - 2018 update, laatste update op 16.04.2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 41, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"). Wat de bezetting van de opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde ("Occupancy rates have considerably improved in many regions throughout 2016 and 2017", pagina 80)."

Hieruit blijkt prima facie een duidelijk onderzoek naar de situatie van verzoeker in geval van overdracht naar Duitsland nadat een eerder beschermingsverzoek werd afgewezen.

Daarnaast herhaalt de Raad zoals hoger gesteld dat het aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar Duitsland rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Verzoeker heeft prima facie niet de minste moeite gedaan om een begin van bewijs te leveren op basis van een betrouwbaar rapport dat hij in geval van overdracht naar Duitsland rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. De gemachtigde heeft op zijn beurt wel verwezen naar verscheidene rapporten, waaronder het recente AIDA-rapport om te stellen dat hieruit niet kan afgeleid worden dat verzoeker in geval van overdracht naar Duitsland een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De Raad volgt prima facie ook de motieven van de gemachtigde waar hij stelt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent inderdaad niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Dit houdt evenwel niet in dat verzoeker niet de mogelijkheid zou krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen, althans het tegenovergestelde kan niet blijken uit het hoofdstuk aangaande de volgende verzoeken van p. 55-57 van het AIDA-rapport.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van het artikel 3 van het EVRM of het artikel 4 van het Handvest kan prima facie niet worden aangenomen.

Het derde middel is niet ernstig.

In zijn vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/5 §4 en 62 §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 71/3, §3 van het Vreemdelingenbesluit en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht het vierde middel toe als volgt:

“1. De verzoekende partij merkt op dat verzoeker geen termijn verkreeg om aan de bestreden beslissing uitvoering te geven en zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” (eigen accentuering).

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet geeft derhalve aan de gemachtigde de wettelijke mogelijkheid om “een bepaalde termijn” op te leggen waarbinnen verzoeker zich “bij de bevoegde overheden van deze staat” dient aan te melden.

Dit betreft bijgevolg een brede, discretionaire bevoegdheid.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt verder: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden” (eigen accentuering).

Ook dit betreft een brede discretionaire bevoegdheid waarbij de gemachtigde kan (maar niet moet) opteren om geen enkele termijn op te leggen om de betrokkene naar de grens terug te leiden.

De gemachtigde is derhalve gehouden, gelet op deze ruime discretionaire bevoegdheid die hem werd verstrekt in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet, om uitdrukkelijk te motiveren waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een precieze termijn of de aanwezigheid van enige termijn (zoals dit het geval is in de bestreden beslissing).

De bestreden beslissing bevat hierover echter geen enkele motivering.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij merkt op dat zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, de onderdaan van een derde land beschermd is tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Verzoeker werd echter onmiddellijk van zijn vrijheid beroofd (stuk 2) met het oog op gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook een bijzonder belang bij de bepaling van de termijn.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 62 en artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.”

Vooreerst werpt de Raad op dat verzoeker in zijn vierde middel niet uiteenzet op welke wijze het bestreden overdrachtsbesluit artikel 71/3 §3 van het Vreemdelingenbesluit schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het vierde middel prima facie onontvankelijk.

Verzoeker stipt aan dat hij geen termijn krijgt om vrijwillig aan het overdrachtsbesluit uitvoering te geven en zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten. Met verwijzing naar artikel 51/5 §4, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet wijst verzoeker erop dat de gemachtigde een brede discretionaire bevoegdheid heeft om ofwel een termijn op te leggen waarbinnen verzoeker zich bij de bevoegde overheden van de verantwoordelijke lidstaat moet aanmelden of kan overgaan tot het zonder verwijl doen “terugleiden” naar de grens. Omwille van deze ruime discretionaire bevoegdheid had de

gemachtigde volgens verzoeker uitdrukkelijk moeten motiveren waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een precieze termijn of de “aanwezigheid van enige termijn zoals in casu”. De Raad gaat ervan uit dat dit een materiële misslag betreft, aangezien in casu geen mogelijkheid is geboden om gedurende een bepaalde termijn zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten. Verzoeker leest hierin een schending van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vervolgt, met verwijzing naar artikel 74/14 §2 van de Vreemdelingenwet dat hij beschermd is tegen gedwongen verwijdering zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, bijgevolg heeft verzoeker een belang bij de bepaling van de termijn.

Artikel 51/5 §4, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Zoals verzoeker vaststelt, heeft de gemachtigde inderdaad de discretionaire bevoegdheid om een datum te bepalen waarbinnen verzoeker zich moet aanmelden bij de bevoegde lidstaat, in casu Duitsland en heeft hij eveneens de discretionaire bevoegdheid ervoor te opteren verzoeker geen termijn te verschaffen voor een vrijwillige overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat.

Uit de bewoordingen van deze twee leden van artikel 51/5 §4 van de Vreemdelingenwet kan evenwel geen formele motiveringsplicht worden afgeleid die de gemachtigde ertoe zou nopen te motiveren waarom hij kiest voor 0 dagen, zoals in casu, dan wel voor een bepaalde datum of termijn.

Evenmin kan dit blijken uit artikel 26, 2 lid 1 van de Dublin III-verordening, dat deels is omgezet in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“2. Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.”

Uit deze bepaling blijkt ook niet dat in het overdrachtsbesluit moet gemotiveerd worden waarom een lidstaat kiest voor een gedwongen overdracht.

Waar verzoeker om zijn belang aan te tonen verwijst naar artikel 74/14 §2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hij gedurende de termijn voor vrijwillige uitvoering van het overdrachtsbesluit beschermd is tegen gedwongen “verwijdering”, kan hij dit prima facie niet op dienstige wijze doen. Artikel 74/14 §2 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 8, 2 van de Terugkeerrichtlijn. Supra werd reeds uiteengezet dat het huidige overdrachtsbesluit niet kan beschouwd worden als een terugkeerbesluit of een toepassing van de Terugkeerrichtlijn, doch enkel als een toepassing van de Dublin III-verordening. De Dublin III-verordening kent, anders dan de Terugkeerrichtlijn, geen uitdrukkelijke bepaling die stelt dat een vreemdeling wordt beschermd tegen een gedwongen uitvoering van het overdrachtsbesluit in de periode die is toegekend om er vrijwillig uitvoering aan te geven. De Dublin III-verordening vertrekt evenmin van de basisregel, die wel in de Terugkeerrichtlijn verankerd ligt (cfr overweging 10 en art. 7 van de Terugkeerrichtlijn) voor een terugkeerbesluit, dat in beginsel aan een vreemdeling een termijn tussen 7 en 30 dagen wordt verstrekt om vrijwillig uitvoering te geven aan het overdrachtsbesluit. De Dublin III-verordening is er juist overeenkomstig overweging 5 op gericht om een methode te bieden om op grond van objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen. Conform artikel 28, 3, 3 van de Dublin III-verordening is België er in casu toe gehouden verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat “zo spoedig als praktisch mogelijk is” over te dragen. De Raad erkent wel dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het niet de bedoeling van de

Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van verzoekers van internationale bescherming op te offeren aan het vereiste dat beschermingsverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, *Petrosian*, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, *Ghezelbash*, C-63/15, punten 56-57), doch verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn rechtsbescherming of bepaalde grondrechten moeten lijden onder het feit dat thans een snelle gedwongen uitvoering van het overdrachtsbesluit wordt beoogd.

Er blijkt prima facie geen schending van artikel 51/5 §4, eerste of tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de vasthouding daarentegen, op grond van artikel 51/5 §4 derde lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is voor de vasthouding maar dat wel duidelijk is dat enkel als er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, de vreemdeling in een welbepaalde plaats kan vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat. Uit het voorgaande blijkt dat bij de vasthouding duidelijk wel een individuele beoordeling moet blijken aangaande het risico op onderduiken en aangaande de eventuele minder dwingende maatregelen die mogelijk kunnen zijn. De Raad wijst erop dat tegelijk met de thans bestreden beslissing, ook de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats aan verzoeker is ter kennis gebracht. In deze beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd waarom de gemachtigde overtuigd is van het feit dat verzoeker geen spontaan of vrijwillig gevolg zal geven aan het overdrachtsbesluit. Deze motieven zijn verzoeker ook gekend aangezien hij die beslissing ook heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift. Bijgevolg heeft verzoeker prima facie geen belang bij het aanvoeren van de schending van de formele motiveringsplicht. Indien hij zich niet kan vinden in die motieven kan hij die aanvechten voor de bevoegde raadkamer.

Een schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt prima facie niet.

Het vierde middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. MAES